

*

Ilyen állapotok közt reménykedtem abban, hogy hátrahagyván a deáki életet, pártfogókat találhatok, akik jó szívvvel és nagyvonalúan egyengetik a poétai törekvéseimet és opusaim napvilágra kerülését. E reményeim arra ösztönöztek, hogy újfent odébb álljak, s nem látván más lehetőséget Kövy professzor gyám-sága alól menekülni, kegyes hazugsághoz folyamodtam, tudniillik azt találtam ki, hogy a német nyelvben való tökéletesedésem érdekében Lőcsére megyek, miként más deákok is szoktak oda, vagy Iglóra és Késmárkra kimenni egy kis gyakorlás céljából. Kértem hát tőle egy ajánlólevelet, s búcsút mondtam Pataknak. Nem a kicsiny Bodrog-pari várossal, a kollégiumi élet egyhangúságával, a méltó szellemi társak kicsiny táborával volt bajom, bár a jurátussághoz egyre kevésbé fűlött a fogam s örömet sem leltem a pörösködésben, annál többet a borpincék látogatásában és néhány meghitt barátommal a magyar história tanulmányozásában, mégis hiányzott valami. Éppen az hiányzott, amiért Debrecent is otthagytam: poétaságomat óhajtottam szabadon vállalni, verseim kiadásához nélkülözhetetlen pártfogókra akartam bukkanni, s hadd mondok ki bátran, hiányzott a hírnév és a siker is, mely egy fiatalembernek elengedhetetlenül szükséges, nehogy feleslegesnek vagy halálra ítéltnek érezze magát.

Eszem ágában sem volt Lőcsére menni! Ugyan mi dolgom lett volna ott? A német nyelvtudásomat pallérozni később is ráérek, gondoltam akkoriban, s hírére véve, hogy a nemesség színe-java Pozsonyba készül a Diétára, magam is a legnagyobb magyar városba igyekeztem reményeimet valóra váltani.

